

Никола Вапцаров

Двубой

Ние сплетохме здраво ръце,
с тебе се счепкахме здраво.
Кръв капе от мойто сърце,
грохнал си ти. Тогава? –
Един ще бъде повален,
един ще бъде победен –
и победеният си ти.

Не вярваш ли? Не те е страх?! –
но аз пресметнах всеки ход,
последния кураж събрах
и ти ще бъдеш победен,
разкапан, озлобен живот.

Не почваме сега, нали?
Двубоят ни е твърде стар.
Двубоят ни се води с жар
от дълги дни.
От дълги дни сме вплели здраво
ръцете си един във друг.
И никога не ще забравя
жестокия ти, груб юмрук.

Във мината избухна газ.
И въгледения пласт
затрупа
петнадест човека доле.
Затрупа
въгледения
пласт
петнадесет
човешки
трупа.
Един от тях
бях
аз.

Пред прага на един бордей
дими
изпуснат
пистолет.

Трупът полека леденей...
И нито вик,
и нито шум –
един куршум
и после – смет.
И колко леко...
И без бой,
без порив за живот,
без глас.
Ти спомняш ли си
кой бе той?
Това
бях
аз!

На мокрия паваж
лежи
човек, застрелян из засада.
Небето, заредено с взрив,
ще падне с трясък
на площада.
Човекът, който там
лежи
във локва кръв,
е моят брат
и в стъклените му очи
омраза и любов
горят.
Извергът,
мерзкият
стрелец,
закри следите си
завчас.
Ти спомняш ли си тоз подлец?
Това бях
аз.

Но помниш ли, едно дете умря
в Париж на барикада.
Едно дете
във бой умря
със кървавата

ретроградност.
Във жилите полека-лека
кръвта изстива
като щик.
Ала една усмивка лека
по устните се плъзва в миг.
И после устните синеят,
ала в очите
жар гори,
ала очите сякаш пеят:
„Liberte cherie!“ ...
Един гамен е
прострелен.
Лежи скован във смъртен мраз.
Ти спомняш ли си
тоз гамен?
Това бях аз!

Но помниш ли,
един мотор
прониза
с смях
и оптимизъм
мъглите,
дето птица даже
не слиза
в влажния простор;
един мотор с крила, които
разсичат
ледната завеса,
изменят земната орбита
и с взрив на бензинни пари
разчистват пътя към прогреса.

Моторът, който пее горе,
е труд на моите ръце.
А тази песен на мотора
е кръв от моето сърце.

Човекът, чийто поглед верен
е вперен
в нервния компас,

човекът, който
влезе в бой
с мъглите,
с северния мраз,
ти спомнях ли си кой
бе той?
Това бях
аз.

Аз съм тук
и там. –
Навред. –
Един работник от Тексас,
хамалин от Алжир,
поет...
Навред съм аз!
Навред съм аз!

Как мислиш,
ще ли победиш,
навъсен, мръсен,
зъл живот?
И аз
горя,
и ти гориш,
и двамата
се къпем в пот.
Но ти изчерпваш своите сили,
слабееш ти,
отпадаш ти.
Затуй така жестоко жилищ,
в предсмъртен ужас
може би...
Тогаз,
на твойто място,
дружно,
ще изградим със много пот
един живот
желан
и нужен,
и то
какъв живот!

КРАЙ

© 1940 Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11439>]